

Ten, kur tylą virsta šviesa: Kolorado lietuvių Velykos

Šv. Velykos - tarsi pavasario aušra, tyliai paliečianti širdį ir pažadinanti viltį - šiemet Kolorado lietuvių bendruomenėje buvo išgyventos jaukiai ir prasmingai. Tikėjimo, tylos ir bendrystės kupinos dienos sujungė lietuvius tiek „Our Lady of the Pines“ bažnyčioje Koniferyje (Conifer), tiek „Regina Caeli“ ermitaže - vietoje, kur sustoja laikas, o žmogus gali pabūti su savimi. Šios Velykos dar kartą priminė: bendruomenė - tai ne tik susitikimų vieta. Tai gyvas ryšys tarp žmonių, kuriame gimsta šiluma, palaikymas ir tikra, tyliai auganti bendrystė.

Kristina Vyšniauskienė, Kolorado lietuvių bendruomenė

Kolorado lietuvių bendruomenės nuotraukos

RC Ermitažo tyloje - link Velykų šviesos

Dar prieš Velykas visi norintys susirinko į „Regina Caeli“ ermitažą - vietą, kur kalnai saugo tylą, o tylą leidžia išgirsti tai, kas svarbiausia. Čia nereikia skubėti. Čia galima tiesiog būti. Šią tylos ir šviesos erdvę bendruomenei atvėrė br. kun. K. J. Pranciškus - su rūpesčiu, paprastumu ir širdies šiluma pakviesdamas kiekvieną sustoti. Jo kvietimas pabūti tyloje, įsiklausyti ir leisti širdžiai prabilti tapo lyg švelnus vedimas į gilesnį Didžiosios savaitės išgyvenimą, į Velykų prasmę, kuri ne tik švenčiama, bet ir patiriama.

Tai buvo laikas be skubos - laikas būti su savimi, su kitais, su Dievu. Laikas, kuriame tylą tapo pilnatvė, o širdis - atvira. Laikas, kuriame iš naujo gimsta ryšys - tylus, bet gyvas.

Aukščiausia Ermitažo viršūnė | Kolorado lietuvių bendruomenės nuotr.

Didysis Tridienis „Regina Caeli“ ermitaže

Dar prieš Velykas dalis bendruomenės rinkosi į Didžiojo Tridienio rekolekcijas „Regina Caeli“ ermitaže – ypatingoje vietoje, įsikūrusioje Uolėtųjų kalnų papėdėje, skirtoje tylai, maldai ir susitikimui su Dievu. Didžiosios savaitės liturgija pakvietė kiekvieną sustoti, bent trumpam atitrūkti nuo kasdienio skubėjimo ir širdimi prisiliesti prie Velykų slėpinio. Tridienio pamaldos ermitaže tapo ypatingu vidinės ramybės ir susikaupimo laiku – čia vyravo tylą, malda ir paprastumas.

Didžiojo ketvirtadienio, Didžiojo penktadienio ir Velykų vigilijos liturgijos čia buvo išgyvenamos itin giliai. Tylos momentai, malda, Šventojo Rašto apmąstymai ir bendras buvimas kūrė ypatingą dvasinę atmosferą mažoje ermitažo koplytėlėje. Šios dienos dalyvavusiems tapo ne tik liturginiu įvykiu, bet ir asmenine kelione – galimybe sustoti, įsiklausyti ir iš naujo atrasti tikėjimo esmę.

Tyla čia kalba daugiau nei žodžiai. Tarp kalnų ir vėjo žmogus iš naujo atranda tai, kas visada buvo šalia – tikėjimą, viltį, tylų Dievo artumą.

Didysis ketvirtadienis atėjo lyg švelnus prisilietimas. Paskutinės vakarienės slėpinys buvo išgyvenamas paprastai – be išorinio didingumo, bet su giliu vidiniu artumu. Tarsi būtų pakviestas prie stalo. Tarsi būtų laukiamas. Po Mišių tyla nebuvo tuštuma – ji buvo pilna buvimo.

Didžiojo penktadienio Kryžiaus kelias, kylantis į kalną, nejučia tapo vidine kelione. Žingsnis po žingsnio, stotis po stoties, tu kyli aukštyn, nešdamas ne tik savo kūną, bet ir savo mintis, rūpesčius, išgyvenimus. Tavo širdis mokosi eiti kartu su Kančia. Tai kelias, kuriame kiekvienas gali atpažinti save.

Didysis šeštadienis alsavo laukimu. Tamsa buvo tyli, bet ne tuščia – ji saugojo pažadą. Nuo degančio laužo ugnies buvo uždegta Velykų žvakė – rami, bet gyva liepsna, nešanti šviesą į tamsą. Nuo jos viena po kitos užsiliepsnojo mažos žvakutės susirinkusių rankose. Tuomet visi, laikydami šią trapią degančią šviesą, lėtai pajudėjo į mažąją ermitažo koplytėlę. Šviesa keliavo kartu su žmonėmis, kol galiausiai užpildė visą erdvę. Ir tamsa pasitraukė, užleisdama vietą šviesai, kuri primena: viltis visada randa kelią.

Ir tada atėjo Prisikėlimas. Ne triukšmingas, ne staigus, bet tylus, gilus ir tikras. Tarsi aušra, kuri nepastebimai pakeičia naktį.

Šios dienos buvo daugiau nei liturgija. Tai buvo kelionė per tylą, kančią ir laukimą į šviesą. Kelionė, kuri nepasibaigia išeinant iš ermitažo, bet tęsiasi žmogaus širdyje, kai ateina supratimas: Prisikėlimas nėra tik šventė – jis tyliai vyksta kiekvieno viduje.

Šv. Velykų Mišios

Šv. Velykų rytą Kolorado lietuvių bendruomenė gausiai susirinko į „Our Lady of the Pines“ bažnyčią Koniferyje, kur buvo aukojamos šv. Mišios lietuvių kalba. Šventinė liturgija subūrė įvairių kartų bendruomenės narius – šeimas su vaikais, jaunimą ir vyresniuosius. Prisikėlimo džiaugsmas jautėsi visur – šypsenose, giesmėse, susitikimuose po ilgesnio laiko. Bažnyčioje skambėjo lietuviškos giesmės, pripildydamos erdvę vilties. Po ilgo gavėnios laikotarpio ši šventė tapo tikru širdies atgimimu – kvietimu vėl iš naujo patirti tikėjimo šviesą ir dėkingumą.

Ypatingą šventės nuotaiką kūrė ir muzika – bendras giedojimas sujungė visus į vieną balsą. Tokios akimirkos primena, kad net ir toli nuo Lietuvos galime jaustis kaip namuose, kai esame kartu, kai dalijamės tikėjimu, tradicijomis ir nuoširdžiu žmogišku ryšiu.

Kai susitinka širdys ir tradicijos

Po šv. Mišių bendruomenė neskubėjo skirstytis – visi rinkosi į parapijos salę, kur laukė jaikus ir gyvas šventės tęsinys. Čia netrūko juoko, vaikų klegesio ir tikros lietuviškos nuotaikos. Buvo dalijamasi šiltais pokalbiais, o bendrystė tarsi savaime kūrė šeimynišką atmosferą.

Mažieji su dideliu džiaugsmu rideno margučius – sena ir visų mylima tradicija suvienijo skirtingų kartų dalyvius. Vaikai varžėsi, kieno margutis nuriedės toliau ar išliks stipriausias, o suaugusieji ne tik stebėjo, bet ir patys įsitraukė į žaidimą, prisimindami savo vaikystės Velykas Lietuvoje.

Šventinę nuotaiką dar labiau praturtino ansamblio „Uola“ pasirodymas. Skambėjusios lietuviškos dainos sušildė širdis, pakvietė kartu niūniuoti, o kai kuriuos paskatino prisijungti prie bendro dainavimo. Muzika tapo tiltu tarp žmonių – ji suartino ir sukūrė ypatingą jausmą.

Ansamblis ne tik dainavo, bet ir kvietė visus į bendrą šokį. Buvo nuostabu matyti, kiek daug žmonių, nepaisant amžiaus ar patirties, drąsiai žengė į ratą. Rankos susijungė, žingsniai susiderino, o šypsenos užpildė visą salę. Šis spontaniškas bendrystės momentas tapo viena gražiausių šventės akimirkų, dar kartą priminusia, kaip paprastai ir nuoširdžiai muzika ir šokis suvienija žmones.

Šis susibūrimas buvo gyvas liudijimas, kad lietuviškos tradicijos, dainos ir papročiai gyvena ir klesti net už tūkstančių kilometrų nuo Lietuvos.

Žmonės, kurie kuria bendrystę

Mažoje, bet sparčiai augančioje Kolorado lietuvių bendruomenėje netrūksta tikrų žvaigždžių, tačiau čia jos spindi ne tik savo pasiekimais, bet ir paprastumu bei ryšiu su lietuviškomis šaknimis.

Šiais metais bendruomenė sulaukė ypatingo svečio – **Jono Valančiūno**, kuris į šv. Mišias atvyko kartu su žmona Egle ir dviem sūnumis. Jų apsilankymas buvo graži akimirka visai bendruomenei: buvo juntama ne tik pagarba žinomam krepšininkui,

bet ir nuoširdus, šiltas bendruomeniškas ryšys – tarsi susitikus su seniai matytais bičiuliais.

Kolorado lietuvių bendruomenėje galima sutikti ir **Rožę Namajunas** (Rose Namajunas). Nepaisant įtempto sportinio ritmo, Rožė randa laiko dalyvauti lietuvių bendruomenės šv. Mišiose. Įžymių žmonių dalyvavimas – tai įkvėpimas, primenantis, kaip svarbu išlaikyti ryšį su savo kilme ir tikėjimu, kad ir kur gyvenimas nuvestų.

Ne mažiau svarbus ir Rožės šeimos indėlis. Jos mama **Jolita**, profesionali muzikė, dažnai akompanuoja šv. Mišių choro giesmėms, praturtindama liturgiją jautriu muzikiniu pajautimu. Giesmėms gitara pritaria ir **Kolorado Romas** – išeivijos lietuviams gerai žinomas poetas bei dainų atlikėjas, kurio muzika kuria ypatingą šilumos atmosferą. „Aleliuja“ trimitu iškilmingai atlieka **Donatas Juodzevičius**, suteikdamas liturgijai dar daugiau pakylėtumo.

Tokie susitikimai patvirtina, kad Kolorado lietuvių bendruomenė – tai gyvas, vienas kitą palaikantis žmonių tinklas, kuriame kiekvienas – ar garsus sportininkas, ar naujai atvykusi šeima – yra savas ir laukiamas.

Šviesos kelias ir kelionė į viršūnę

Po Velykų šventės bendruomenė tęsė dvasinį kelią dalyvaudama Šviesos kelyje (Via Lucis) „Regina Caeli“ ermitažo teritorijoje. Į šią prasmingą maldos kelionę bendruomenę pakvietė br. K. J. Pranciškus, kviesdamas ne tik prisiminti Prisikėlimo įvykius, bet ir asmeniškai juos apmąstyti.

Šviesos kelias ermitaže prasideda nuo ypatingos vietos – Prisikėlusio Kristaus (Dieviškojo Gailestingumo) statulos. Ši balto marmuro statula, sverianti daugiau nei pusę tonos, buvo pastatyta kaip svarbus tikėjimo ženklas.

Statula buvo įrengta minint Šv. Jono vienuolijos įsteigimo 50-metį, o jos pastatymą rėmė Denverio „Catholic Foundation“. Ji stovi Kryžiaus kelio pabaigoje ir tarsi primena, kad kapas nėra pabaiga – Prisikėlimas atveria naują pradžią. Ši vieta ermitaže pavadinta Prisikėlimo Uola – tai gili simbolinė erdvė, kviečianti kiekvieną pereiti iš kančios į viltį.

Pradėdami Šviesos kelią būtent čia, dalyviai iš naujo išgyveno Velykų žinią: po kiekvienos tamsos ateina šviesa. Eidami nuo stoties prie stoties, dalyviai klausėsi

Evangelijos ištraukų. Gamtos apsuptis, pavasariškai bundanti aplinka ir ramus ėjimo ritmas sukūrė ypatingą susikaupimą. Tai buvo švelnus perėjimas iš šventinio džiaugsmo į gilesnį tikėjimo išgyvenimą.

Kelionės kulminacija – pasiekta aukščiausia ermitažo vieta. Atsivėrę kalnų vaizdai simboliškai atspindėjo vidinę žmogaus kelionę per tylą ir pastangas į šviesą bei viltį.

Bendrystė, kuri stiprina

Šios Velykos dar kartą parodė, kokia svarbi yra bendruomenė, ypač gyvenant toli nuo Tėvynės. Bendra malda, vaikų juokas, dainos ir bendravimas kuria tai, kas išlieka ilgam – gyvą ryšį. Kolorado lietuviai ir toliau liudija, kad tikėjimas ir kultūra gali klestėti bet kur pasaulyje, jei tik yra noras būti kartu.

Kolorado lietuvių bendruomenės vardu nuoširdžiai dėkojame br. kun. K. J. Pranciškui už atvertas ermitažo duris ir gilų vedimą.

Dėkojame „Our Lady of the Pines“ parapijai už svetingumą ir erdvę, kurioje galėjome jaustis kaip namuose.

Taip pat nuoširdi padėka visiems, kurie prisidėjo prie šios šventės: giedojusiems, grojusiems, organizavusiems ir tiesiog buvusiems kartu.

Tegul ši patirta šviesa ir bendrystė dar ilgai lydi mūsų bendruomenę ir kiekvieno širdį.